

голѣмъ отъ дветѣ си братчета — какъ ще се изгубя!.. Дете ли съмъ. И какво ще разбере отъ събора, ако се мъкна за ржце съ тия малчугани цѣлъ день!..

И когато по едно време майка ми заприказва съ познати, азъ се отдалечихъ полекичка, мушнахъ се срѣдъ грамадното множество и потънахъ самичкѣ въ събора. Едрата монета парѣше шепата ми и ме подсѣщаше, че трѣбва да купя нѣщо, трѣбва да ми повърнатъ и дребни пари, които да сложа въ джеба на новото си палто и да ми дрѣнкатъ весело.. Но що да купя? Толкова много и такива чудни нѣща има! Ето пѣстри играчки, червени захарни пѣтленца, рибки, сладки халви, сухо грозде и какво ли още нѣма? Чудѣхъ се какво да си купя.

Вървѣхъ и гледахъ. Стояхъ доста време край кръшнитѣ хора и гледахъ чуднитѣ играчи моми и момци... Понататѣкъ неочаквано се намѣрихъ предъ цирка и зяпахъ дълго смѣшния палячо: бѣлосанъ, съ начервени уста, съ голѣмъ цилиндъръ на главата и съ грамаденъ звѣнецъ въ ржце, звѣнѣше, викаше и канѣше всички да влѣзатъ вътре.

Тръгнахъ пакъ да обикалямъ. По едно време се намѣрихъ на края на събора. Тамъ до единъ храстъ на поляната видѣхъ бѣлѣятъ се книги... Да книги! Вѣтрѣтъ премѣташе листата имъ и тѣ мърдаха като живи. Край тѣхъ седѣше на рогозка бѣлобрадъ старецъ и четѣше. Азъ се запжтихъ къмъ него. Въ нашия градъ нѣмаше тогава книжарница и азъ не бѣхъ виждалъ да се продаватъ книги.

Щомъ ме видѣ, старецътъ се усмихна и ми рече:

— Ела, момченце... Ела да видишъ какви хубави книжки имамъ!...

— Продавашъ ли ги? — запитахъ бързо азъ.

— Продавамъ ги, продавамъ, — извика старецътъ.

— Чудни книжки!.. Ето тая „Камѣкъ падна отъ небето“, тая „Сънищата на Св. Богородица“... А пѣкъ тая „Черенъ арапъ и Хайдутъ Сидеръ“...

Азъ грабнахъ отъ ржката на стареца последната книжка и зачетохъ името на корицата ѝ... Искяхъ да се увѣря съ очитѣ си, истина ли е това, което чухъ... Истина ли има такава книжка. И съ разтупкано отъ вълнение сърдце и развълнуванъ гласъ запитахъ:

— Колко струва?